

Шейтанъ-Дере.

(Тракийска приказка.)

II.

Погледитѣ на всички ни бѣха отправени къмъ вратата на воденицата, отъ дето чакахме появяването на дѣда Митка. Най-после се показва побѣлѣлата му глава и скоро той зае първото си мѣсто на дървената пейка подъ зелената върба и започна:

„Въ селото Дремежиларъ живѣеха само две български семейства — нашето и това на Никола Говедарѣтъ. Бѣхме съседни съ Говедаря и често си гостувахме. Добъръ пастиръ бѣше той. Но Никола бѣше прочутъ и ненадвигъ борецъ — юнакъ и половина — що се дума. Не пропускаше сватба и сборъ и всѣкога надвиваше. Съселенитѣ ни турци го уважаваха и се гордѣеха съ неговата сила.

Една вечеръ, току що си бѣхъ дошелъ отъ воденицата и ето го Никола иде въ къщи.

— Съседко, дай ми ключа на воденицата, замоли ме той, защото децата сж останали безъ хлѣбъ и брашно.

Денемъ съ добитѣка, та не мога, а пѣкъ сега има и хубава месечина; до като се съмне ще си бжда въ село.

— Нима не знаешъ, че вечеръ, никой не ходи тамъ, отъ какъ „чернитѣ“ я превзеха, отвърнахъ му азъ. Ако толкова се нуждаешъ отъ брашно и хлѣбъ, ще ти дамъ въ заемъ отъ нашето, па после, когато се олеснишъ, ще го повърнешъ. Не бива да излагашъ младенитѣ си въ ржцетѣ на дявола, защото съ него човѣкъ не може да излѣзе на глава.

И какво не му издумахъ, за да го разубѣдя да не ходи ноше на воденицата, но Никола си настоя на своето.